

יוםספ ורזאל

נערד ויוצא לאור ע"י "חסדי דוסף ורחל" (החשבות כולל יחוני העגל)
העלון לע"נ אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
ואימי מורתי רחל בת איזה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ' מר חשון התשע"ז

בתפלס

מח' לעומר אבות ו'

שבת ד' סיון ה-תשפ"ה
פרשה: במדבר
הפטרה: והיה מספר

הדלקת נרות - 19:22
צאת השבת - 20:16
ר"ת: 21:11

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:26

נשא	במדבר
4:10	עמוד השחר: 4:13
4:17	זמן טלית: 4:20
5:35	זריחה: 5:37
12:42	חצות: 12:41
13:17	מנחה גדולה: 13:16
19:49	שקיעה: 19:45

מספר לרזאל

"משפטים כחוקים"
גם כשמקיימים את
המצוות שהן בבחינת
"עדות ומשפטים" -
מצוות שיש עליהן טעם
שכלי, אלא שהן נעשות
באותה קבלת עול
שמקיימים בה את
החוקים, גם אז נעשית
בנשמה הליכה מחיל אל
חיל.

העלון לרפואת
מנשה בר דוד וברוריה
מרת אחותי דינה בת רחל
ולע"נ חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל
חמותי מרים בת רחל ע"ה
הרוצה להקדיש את העלון או חלקו
בטל... 052-5079555

"להיות חכמים"

בני-אדם מוכנים להתחשב בזולת רק בתנאים של יחסי ידירות ושלוש. חייבים לסלק לגמרי את תחושת הכוחניות, האיום והמלחמה. נראה שהעיונות בין דתיים לשאינם דתיים לא יורד מעל סדר-יומנו, ולכן כדאי לנסות לרדת לשורש הבעיה כדי למצוא את הדרך היעילה ביותר להתמודד עם המצב. המציאות שנוצרה בשטח היא, שאנשים רבים מרגישים פחד וחרדה מפני 'הכפייה הדתית'. אפשר להבחין בחרדה הזאת בכל שיחה מזדמנת עם אנשים ברחוב, ולא כדאי לזלזל בה.

אנשים דתיים שומעים את הזעקות נגד 'כפייה דתית' והם מתקוממים, ובצדק, איפה בדיוק נמצאת הכפייה? בבתי הקולנוע, אתרי הביטוי ומרכזי הקניות הפתוחים בשבתות? באפלי הוונות הנישאים שלא כדת משה וישראל ומכורים על-ידי המדינה? במסעדות המנישות שרצים ומריפות באין מפריע? צועקים על 'צנועה דתית', אבל אם הייתה פעם צנועה על סרטים ומחזות, גם היא בוסלה ולמעשה אין כיום שום הגבלה על כל מה שיוצרים ואמנים רוצים לעשות בכל מקום בארץ. איפה בדיוק מוכרים את חופש היצירה שלהם? איפה מצנזרים משהו?

אין ספק שחלק גדול מתחושת החרדה הוא תוצר של הסתה. התקשורת וכמה פוליטיקאים עוסקים בקביעות ביצירת רושם כאילו עוד מעט-הנה הדתיים והחרדים 'משתלטים' על המדינה, לא רבים מסוגלים למחשבה עצמאית, ואם כל הזמן אומרים שאנחנו בדרך לחימוניזם, הרי האיש הקטן נסחף באווירה המתלהמת.

אבל ההסתה הזאת נופלת גם על גרעין קטן של אמת. היהדות הדתית מהווה כיום איום על עצם קיומה של החילוניות. היא אינה צריכה לעשות דבר, בעצם קיומה היא מפחידה ציבור מסוים. בשעה שהערכים החילוניים הישנים, שבהם דגלו מקמי המדינה, הולכים ומתפוררים, ובמידה מסוימת אף נתפסים כארכאיים בעיני 'ההיסטוריונים החדשים', עומד כאן ציבור שבעצם הוויתור מגלים התחדשות, התרענות, התעצמות, ודבקות בערכים הישנים.

הדמוגרפיה גם היא מתגברת את תחושת החרדה. הילודה הדתית והחרדית היא מהגבוהות בארץ. מספרם של בעלי-התשובה עולה בהרבה על העוברים את אורח-החיים הדתי. יש תנועה חזקה של התגברות המסורת והתחזקות הדרגתית של ציבור רחב בשמירת המצוות. מכאן נובעת החרדה האמיתית.

המציאות הזאת מחייבת חשיבה חדשה. הציבור הדתי צריך עכשיו להיות חכם ולא רק צודק. על רקע של פחד וחרדה, גם הדרישה הלגיטימית ביותר נתפסת כאיום. אדם מפורד נוטה להיתפס לתחושת דריפה ולראות צל הרים כהרים. עלינו לעשות הכול כדי לפתח את החרדות ולשדר אהבה ופיוס.

הציבור הדתי מצפה, בצדק, להתחשבות ברגשותיו ובערכיו. צריך לזכור, שבני-אדם מוכנים להתחשב בזולת רק בתנאים של יחסי ידירות ושלוש. כאשר נתונים במלחמה, לא זו בלבד שלא רוצים לתת כבוד לזולת, אלא מחפשים כיצד להתגרות בו ולהוציאו מכליו.

האווירה הנוכחית יוצרת אמביציה גדולה של 'אנטי'. אנשים נרתעים מכל מה שנוף ממנו ריח של יהדות, רק כדי שלא להיתפס בעיני עצמם ככנענים לדתיים. הם הופכים, לצערנו, לטיפוסים של 'להכעים' בכל הקשור לענייני תורת ומצוות. זה הדבר שצריך להדאינו יותר מכול.

על כל יהודי שומר תורה ומצוות מוטלת כיום אחריות כבדה. חייבים לסלק לגמרי את תחושת הכוחניות, האיום והמלחמה. היהדות הדתית צריכה לשדר ערכים חיוביים בלבד - אהבת-ישראל, כבוד לזולת, ואפילו נכונות לבלוע דברים שאינם נעימים (כמובן, לא במחיר של ויתור על עקרונות).

המשימה הגדולה עכשיו היא - להאזין שם שמים על הברית. העלון לע"נ
דוד פרץ בר עדה ז"ל שנלב"ע י' סיון
תשפ"ה.

"משפט צרור המרגליות" סוף

ספר לרזאל

"בן יש לי עצה" ניצת זיק אפל בעיניו של עזיז, "נפיל את התיק על מנשה, הסוחר הישר שעומד לנו לרועץ, אני אספר שקניתי את הצרור ממנשה, ואתה תאסור אותו בבית הסוהר עד לבירור העניין, ומכיוון שהוא לא יצליח לספר ממי קנה את הצרור - תגזור עליו שנות מאסר ארוכות, וכך נתפטר מצרור המרגליות וממנשה, אחת ולתמיד."

המזימה הרעה התקבלה על לבו השחור של אחמד ועוד באותו יום הושלך מנשה, הסוחר התם והישר, אל מרתף בית המעצר.

"אתה מואשם בקניית צרור המרגליות שנגנב מארמונו של הסולטן" בישרו לו חוקריו, קודם שהחלו לענותו, במטרה לחלץ מפיו את המידע, ממי קנה את הצרור.

כמה שעות קשות עברו עליו, על מנשה האומלל, בבית המעצר, עד שלפתע פתאום הופיעו חייליו של הסולטן, ובפיהם הוראה סתומה: "על השלושה, מנשה, עזיז ואחמד למחר ולהתייצב לפני הסולטן".

הם ניצבו שם, בטרקלין הרחב, לפני הסולטן ושריו, איש איש ומחשבותיו.

"ספר נא לי, מנשה, היאך היה מעשה?" פתח הסולטן. ומנשה, בקול שבור אך בטוח, פתח וסיפר גופא דעובדא היכי הוה, כיצד הוצע לו צרור המרגליות וכיצד סירב לקנותו, גם נוכח הפצרותיו של אחמד השופט. מחמת כבודו של השופט העומד לצדו, העלים ולא סיפר כיצד סטר לו השופט אחת ושתים קודם שגירשו בבזז מלשכתו.

הסולטן החריש לרגע. לאחר מכן נטל גביע כסף ממגירת שולחנו, ועשה עצמו כמנחש. נוכח פניהם הנדהמות של עזיז ואחמד החל פורט את שלבי המעשה, מוסיף גם את הפרטים שלא ספרו, ומספר על קניית צרור המרגליות בלשכתו של אחמד על ידי עזיז, במחיר אחד ממאה משוייין.

"הודו במעשה בני בליעל שכמותכם" הרעים עליהם בקולו. והשניים, מבוהלים עד מוות, אישרו כי הכול אמת.

"האם יוכל הסולטן לנחש בגביע, מיהו זה שמכר את המרגליות?" הרהיב עוז אחד השרים לבקש.

"הגביע מודיע, כי מי שאוחז בו - הוא אשר מכר את המרגליות" נענה הסולטן וחשף בכך את הסוד כולו.

עוד באותו יום נגזר דינם של שני הרמאים לתלייה, וכל נכסיהם הוחרמו לאוצר המלוכה.

מנשה, לעומתם, יצא מארמונו של הסולטן בעטרת זהב ובכבוד מלכים, ובחיקו מתנות רבות ויקרות.

וידעו הכול, עד מה רב כוחה של מידת האמת והישר. (נחלת אבות)

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shor for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

שיעורי לווין

לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף וצוק"ל

כל מוצאי שבת אפשר לצפות בשיעורי הרש"צ ר' יצחק יוסף שליט"א בלוויין על מסך גדול

בבית הכנסת אשר ב"שבט סופר"

מנוים: לקבלת העלון חינוס במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

אמרו רבותינו במדרש: כשם שברא הקב"ה ארבע רוחות בעולם, כך סבב לכסאו ארבע חיות ולמעלה מכולן כסא הכבוד, וכנגדן סדר הקב"ה הדגלים למשה, ואמר לו: מזרח – שממנו יוצא אור לעולם, יהא כנגדו יהודה שהוא בעל מלוכה, ועליו שבט יששכר שהוא בעל תורה, ועליו מטה זבולון שהוא בעל עשירות.

דרום – טללי ברכה וגשמי ברכה יוצאים ממנו לעולם, יהא כנגדו ראובן שהוא בעל תשובה, והתשובה מידה טובה, ורחמיו של הקדוש ברוך הוא באין לעולם בשעה שעושין תשובה. ועליו גד שהוא בעל גבורה, ראובן בתשובה וגד בגבורה ושמעון באמצע לכפר עליו "ושניים יסעו", שהתשובה שנייה היא לתורה.

מערב – אוצרות שלג ואוצרות ברד וקור וחום, וכנגדן אפרים ובנימין ומנשה, ושכינה לעולם במערב בגבול בנימין. "ושלישים ייסעו", נאה לתורה ולתשובה גבורה, כדי שיתגבר אדם בתורה ויתגבר על יצרו.

צפון – משם החושך יוצא לעולם, וכנגדו שבט דן. למה? שהוא החשיר את העולם בעבודה זרה שעשה ירבעם. ועליו שבט אשר להאיר את החושך, ועליו שבט נפתלי שהוא בעל ברכה. "לאחרונה ייסעו" שכל מי שעובד עבודה זרה, הולך לאחור ולא לפנים.

"בני נפתלי"

טעם נחמד לשינוי לשון הכתוב, שבשאר מנין השבטים נאמר "ולבני", ואילו בשבט נפתלי נאמר "בני נפתלי" ולא אמר "ולבני נפתלי", כתב בשם רבינו האר"י ז"ל בספר "ליקוטי תורה":

שכן בשעה שביקשו למנות את מספרן של כל השבטים, היו מסובבים במחנה ישראל ועומדים בכל פתח ופתח ורושמים בפנקס: פלוני בן פלוני משבט פלוני וכיוצא בזה. עד שגמרו למנות את כל שבטי ישראל, ואחר כך לקחו השמות שרשמו בפנקס, וחילקום בגיליון אחר כל שבט ומנינו לחוד.

וכן התחילו בפנקס הראשון והיו אומרים, פלוני בן פלוני, כתבוהו לשבט פלוני. והיו כותבים אותו שם עד שהיו משלימים כל

האנשים של אותו השבט, שהם כתובים בפנקס הראשון.

ואח"כ היו חוזרין ומבקשין את כל הכתוב מן השבט השני והשלישי, עד שלא נשאר אלא שבט אחד והוא שבט נפתלי. ואז לא היו צריכין לחזור ולהוציאם בכתב אחר, כי כבר אין שם אחר מעורב עימו, רק הוא לבדו. ולכן היו מונין אותו במקומו והיו אומרים "בני נפתלי", אלו מספרם כך וכך. אבל שאר השבטים שהיו צריכים לחבר ולהוציא את מנינם, היו מזכירין "ולבני".

"כל פקדו הלוים אשר פקד משה ואהרן על פי ה' למשפחותם"

על תמיהת הרמב"ן אודות מנין שבט הלוי שעמד על סך שניים ועשרים אלף בלבד, נאמרו כמה תירוצים והסברים לכך, להלן חלק מהם:

רש"י בפרשת ויצא מסביר את מיעוט שבט הלוי, בכך שהם היו נושאים את ארון הקודש והארון היה מכלה בהם. בבחינת "וסביבו נשערה מאוד".

הרמב"ן עצמו מבאר שריבוי בני ישראל במצרים היה שלא כדרך הטבע, והיה בזה ענין מיוחד שאמר ה' יתברך "כאשר יענו אותו כן ירבה". ולכן שבט לוי שלא היה בכלל "כאשר יענו אותו" לכן לא היה גם בכלל "כן ירבה".

רבי אברהם סבע בספרו "צרור המור" מסביר ששבט לוי כבר בהיותם במצרים, היה כל עסקם וחשקם בתורת השם. ולכן הותש כוחם ומיעטו בפריה ורביה.

לדעת הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו "אור החיים", כשם שפירש עמרם מאשתו זמן רב כשגור פרעה על "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו", כך גם פרשו רוב שבט הלוי מנשותיהם לזמן רב, ומפני כך מספרם היה מועט.

בספר "העמק דבר" מהנצי"ב זצ"ל, מובא שיש כלל ידוע שכל דבר שהוא משובח ויקר – הרי שגידלו נמשך זמן רב וקשה לצאת אל הפועל. ולכן שבט לוי שהוא המשובח ביותר, נתאחר גידולם עד שבאו לארץ ישראל.

"שאלה בחשבון"

בימים שביין חג-הפסח לשבועות נכנס פעם 'משביל' אל הגאון הרב אלחנן וסרמן וקבל על שיטת ההינוך הישנה של תלמודי-התורה, שמלמדים רק מקצועות קודש ואינם מעניקים לתלמידיהם השכלה כללית נאותה.

אמר לו הרב: "אתה ודאי איש משביל. חשבון אתה יודע?"

"מה השאלה", השיב האיש, "מי שאינו יודע חשבון איננו אדם מן היישוב".

"אם-כן, אשאל אותך שאלה בחשבון", אמר הרב. "אמור-נא לי, כמה היום לספירת הקומרא".

האיש לא ידע להשיב ויצא בבושת-פנים.

הלכות פסח

דיני מלאכות המתחילות בערב שבת ומסתיימות בשבת, וכמה מדיני מסירת מלאכה לגוי בקבלנות בערב שבת

ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הוצאת חפצים לרשות הרבים סמוך לשבת

ומכל מקום מותר לצאת בערב שבת סמוך לחשכה לרשות הרבים כשתפילין בראשו ובזרועו, שמכיון שאסור להסירה דעתו מן התפילין, ממילא יתן דעתו ויזכור שאסור להוציאם בשבת.

ולדעת מרן הבית יוסף, אף כשמחזיק התפילין בידו יש להקל לצאת בהם לרשות הרבים בערב שבת סמוך לחשכה. אולם מדברי רבים מרבותינו הראשונים מתבאר שבתפילין שבידו יש לאסור לצאת בהם לרשות הרבים סמוך לחשכה, ויש לחוש לדבריהם להחמיר.

[ועיין לעיל (סימן לא סעיף ד') שאף הנוהגים להניח תפילין בכל יום בתפלת המנחה, לדעת רבים מרבותינו המקובלים בערב שבת אין להניח תפילין בתפלת המנחה כשמתפללים סמוך לשקיעת החמה].

כט. בדין האמור לעיל בסעיף הקודם, שסמוך לחשכה אסור לצאת לרשות הרבים כשחפץ בידו, לדעת התלמוד הירושלמי (שבת פרק א' הלכה ב') מה שאמרו "סמוך לחשכה" היינו סמוך לזמן תפלת מנחה, וכמה מרבותינו הראשונים הביאו דברי הירושלמי להלכה, ונכון לחוש לדבריהם ולהחמיר בזה החל משלש שעות קודם צאת הכוכבים לפי שיטת רבינו תם, (וזמן צאת הכוכבים לפי שיטת רבינו תם הוא שעה וחמישית השעה אחר שמתכסית השמש מן העין).

ל. יש מי שכתב, שאדם הנושא מעות בידו או בכיסו, רשאי לצאת בהן לרשות הרבים בערב שבת סמוך לחשכה, שהרי אמרו (בבא מציעא כא:) "אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה", ואם כן בודאי ימשמש בכיסו ויזכור שלא להוציא המעות לרשות הרבים, והרי זה דומה לדין תפילין שהתירו לצאת בהם סמוך לחשכה מפני שאסור להסירה דעתו מהן ובודאי יזכור שיש עמו תפילין.

אולם לדעת כמה פוסקים יש להחמיר כשנושא עמו מעות כמו בשאר חפצים, ויש לחלק בין כשנושא עמו תפילין שחייב מצד הדין לזכרון, מפני שאסור להסירה דעתו מהן, לבין כשנושא מעות שדרך בני אדם לזכור שיש עמהם מעות, אבל אין זה מצד הדין.